

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 326/07-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., P., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 12 C 110/2006 z 13. decembra 2006, ako aj uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co 4/07 z 31. januára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2007 doručená sťažnosť (doplnená 8. júna 2007) J. P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 110/2006 z 13. decembra 2006, ako aj uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 4/07 z 31. januára 2007.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 11. septembra 2006 okresnému súdu „*Žalobu pre nezákonné uzavretie Poistnej zmluvy na bytový dom C.*“.

V podanej sťažnosti sťažovateľ uviedol: „*11. septembra 2006 som doručil súdu žalobu, ktorou som sa domáhal zrušenia tejto poistnej zmluvy a navrátenie veci do predošlého stavu. Okresný súd ma vyzval na opravenie a doplnenie podania do 15 dní od doručenia. Vzhľadom na to, že Bytový podnik mi nedoručil kópiu poistnej zmluvy, ani žiadnu informáciu o tejto poistke a potrebné informácie som získal až dodatočne tesne pred uplynutím lehoty, bez vlastného zavinenia nemohol som dodržať lehotu a chýbal mi jeden deň. Na základe tejto skutočnosti Okresný súd rozhodol, že návrh odmieta. Týmto uznesením Okresného súdu bolo porušené moje právo na lehotu 10 dní, pretože stanovenú lehotu má mať dotknutá strana pre seba rozmyslenie si konceptu podania a na prípravu požadovaných vecí, ktoré už má u seba, a nielen na prácne zadovážovanie si dokumentov, aj keď je táto lehota predĺžená na 15.*“

Sťažovateľ vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 8. júna 2007 dopĺňa svoju argumentáciu nasledovne: „*Rozhodnutím Krajského súdu bolo porušené moje právo zaručené v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorý stanovuje každému právo, aby jeho vec bola spravodlivo prejednaná nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. V odvolaní som poukazoval na objektívne príčiny, ktoré mi znemožnili dodržať lehotu určenú Okresným súdom. Krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní moje argumenty nebral do úvahy.*“

V závere sťažnosti (v jej doplnení z 8. júna 2007) sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci rozhodol týmto nálezom:

„*Základné právo J. P., zaručené v článku 6 Rímskeho dohovoru o ochrane základných práv a slobôd porušené bolo.*

Uznesenie Krajského súdu a uznesenie Okresného súdu sa zrušujú a vec sa vráti na ďalšie konanie.

J. P. sa priznáva odškodné 900 Sk ako náhradu za cestovné a iné.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, a to predovšetkým jeho petitom, ktorý tvorí ťažisko celej sťažnosti. Nedostatky sťažovateľom sformulovaného petitu preklenul ústavný súd prostredníctvom obsahu odôvodnenia jeho sťažnosti.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru .

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, (...) prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil nasledujúce okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Dňa 11. septembra 2006 sťažovateľ podal okresnému súdu *„Žalobu pre nezákonné uzavretie Poistnej zmluvy na bytový dom C.“*.

Uznesením sp. zn. 12 C 110/2006 z 25. septembra 2006 okresný súd vyzval sťažovateľa, *„aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia svoje podanie zo dňa 11. 09. 2006 opravil a doplnil, pretože v opačnom prípade súd podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania, odmietne“*. V odôvodnení tohto uznesenia okresný súd súčasne špecifikoval náležitosti, ktoré je potrebné opraviť a doplniť.

Dňa 17. októbra 2006 sťažovateľ doručil okresnému súdu *„Doplnené a opravené podanie“*.

Okresný súd uznesením sp. zn. 12 C 110/2006 z 13. decembra 2006 podanie sťažovateľa z 11. septembra 2006 odmietol, čo odôvodnil nasledovne: *„Ďalším podaním doručeným súdu dňa 17. 10. 2006 navrhovateľ podanie nedoplnil podľa uznesenia súdu a pre uvedený nedostatok súd vo veci nemôže ďalej konať.“*

Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu 21. decembra 2006 odvolanie, v závere ktorého uviedol: *„V odvolaní sa domáham, aby Súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a priznal mi dodržanie podmienok pre podanie opraveného podania.“*

Krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 4/07 z 31. januára 2007 napadnuté rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 219 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) ako vecne správne potvrdil, čo odôvodnil nasledovne: *„Odvolací súd uzatvára, že podania žalobcu zo dňa 11. 9. 2006 a zo dňa 17. 10. 2006 nemôžu podľa svojho obsahu byť návrhom na začatie konania, obsahujú také nedostatky, pre ktoré nemožno v konaní pokračovať.“*

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je vo vzťahu k všeobecným súdom právomoc ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam alebo slobodám fyzických a právnických osôb limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd túto ochranu poskytuje len vtedy, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 12 C 110/2006 z 13. decembra 2006 podal sťažovateľ 21. decembra 2006 odvolanie. Sťažovateľ teda využil, resp. mal právo využiť právny prostriedok nápravy – odvolanie, ktorý poskytujú ustanovenia § 201 a nasledujúcich OSP.

Ochranu sťažovateľovým právam bol v tomto prípade oprávnený poskytnúť odvolací súd, čo v zmysle citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu časť sťažnosti smerujúcu proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 12 C 110/2006 z 13. decembra 2006 ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci odmietol .

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Podľa § 43 ods. 1 OSP sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

Podľa § 43 ods. 2 OSP ak účastník v lehote podľa odseku 1 podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania. (...)

Vychádzajúc zo zistených okolností a opierajúc sa o citované ustanovenia relevantnej právnej úpravy ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu, ako aj jeho závery nemožno kvalifikovať ako arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Krajský súd sa totiž vysporiadal pri preskúmaní veci s odvolaním sťažovateľa adekvátnym spôsobom v kontexte zistených okolností a relevantnej právnej úpravy (preskúmal a zistil aké náležitosti mal sťažovateľ na základe výzvy okresného súdu opraviť a doplniť a vyvodil záver, že v podaní sťažovateľa zo 17. októbra 2006 toto doplnenie nezodpovedalo ustanoveniam § 79 ods. 1 a 2 OSP) .

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Z uvedených dôvodov časť sťažnosti smerujúcu proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 13 Co 4/07 z 31. januára 2007 odmietol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa už ústavný súd žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu a ďalšími jeho návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2007